

Arrest

**nr. 335 068 van 28 oktober 2025
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 14 april 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 mei 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 januari 2012 wordt verzoeker een eerste keer in illegaal verblijf aangetroffen op het Belgische grondgebied. Hij ontvangt een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 19 december 2012 krijgt verzoeker een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten, ditmaal met een inreisverbod voor 3 jaar en een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

1.3. Nadat een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek op 20 december 2012 uitwijst dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming indiende in Italië op 3 augustus 2005, wordt hij op 5 februari 2013 overgedragen aan Italië in toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een

onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Verzoeker keert op ongekende datum terug naar België, waarna hem op 13 oktober 2013 opnieuw bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.5. Verzoeker wordt op 18 november 2013 opnieuw overgedragen aan Italië in toepassing van de Dublin III-verordening.

1.6. Verzoeker keert op ongekende datum terug naar België en wordt op 16 mei 2014 opnieuw bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod voor 3 jaar.

1.7. Op 15 september 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asieldiensten. Op 7 december 2021 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker wordt opgedragen om zich aan te melden bij de Franse autoriteiten, nu Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor verzoekers verzoek tot internationale bescherming op grond van artikel 18, lid 1, d) van de Dublin III-verordening.

1.8. Bij schrijven van 27 juni 2023 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 11 april 2024 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard, omdat verzoeker geen buitengewone omstandigheden aantoont die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend in plaats van bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland.

1.9. Op 13 april 2025 wordt verzoeker door de politie van Antwerpen op heterdaad betrapt op de verkoop van verdovende middelen. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie beslist op 14 april 2025 tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor 3 jaar. Dit inreisverbod is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Antwerpen op 13.04.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer:

Naam : [I.]

voornaam : [O.]

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 13.04.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.12.2021 dat hem betekend werd op 07.12.2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ Antwerpen op 13.04.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verkoop van verdovende middelen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart een vriendin België te hebben: in het administratief verslag verklaart hij een vriendin te hebben, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid.

Betrokkene verklaart 3 kinderen België te hebben: in het administratief verslag verklaart hij 3 kinderen te hebben, zonder verdere verduidelijking. In het dossier van betrokkene is er een aanvraag verblijfsmachtiging dd.27.06.2023 in het kader van zijn minderjarige dochter die in België is geboren. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard dd.11.04.2024. Voor de 2 andere kinderen is er geen informatie in betrokkene zijn dossier.

Het bestaan van een kind op het grondgebied verhindert de tijdelijke terugkeer van de vader naar zijn land van oorsprong niet, om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren. Betrokkene kon de precaire situatie van zijn verblijf niet ontkennen. Het wordt niet betwist dat deze verwijderingsbeslissing een impact heeft op de legaal in België verblijvende minderjarige kinderen. De kinderen hoeven echter niet voor lange tijd gescheiden te zijn van betrokkene. Betrokkene kan immers vanuit het land van herkomst een aanvraag tot gezinshereniging indienen. Betrokkene en zijn kinderen kunnen tijdens de tijdelijke scheiding nauw contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Eventueel kunnen de kinderen betrokkene bezoeken in het land van herkomst. Hierdoor zal de impact van de verwijderingsbeslissing op betrokkene en op zijn kinderen beperkt blijven. Tevens wordt niet aangetoond dat er ernstige hinderpalen zijn die beletten dat de kinderen – al dan niet tijdelijk – bij betrokkene in het land van herkomst of elders kunnen verblijven (RVV, arrest nr. 125 119, 30.05.2016)'.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

1.10. Op 30 april 2025 dient verzoeker, tijdens zijn vasthouding, een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 8 juli 2025 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn;

"de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981, 1722).

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat beslissingen zowel in feite als in rechte gemotiveerd moeten worden.

Uit de bestreden beslissing in casu blijkt dat de betreden beslissing niet correct gemotiveerd is. De verwerende partij heeft evenmin met de vereiste redelijkheid gehandeld.

Betreffende de schending van de openbare orde

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het inreisverbod gebaseerd is op de schending van de openbare orde. De verwerende partij stelt dat verzoeker op heterdaad werd betrapt po feiten van verkoop van verdovende middelen.

[...]

Uit de bestreden beslissing blijkt helemaal niet dat verzoeker voor de kwetsieuze feiten schuldig werd gevonden. Uit geen element van het dossier blijkt dat hij daardoor door de bevoegde rechtbank veroordeeld werd.

Het loutere feit dat verzoeker verdacht wordt, kan niet voldoende zijn om een inreisverbod van drie jaar te geven. Er dient gepreciseerd te worden dat verzoeker onschuldig is tot dat de bevoegd rechtbank hem veroordeeld. Op deze stand van het onderzoek kan de verwerende partij nog niet op definitieve wijze besluiten dat verzoeker de openbare orde geschaad heeft.

Gelet op het voorgaande kunnen we vaststellen dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29.07.1991 op de formele motivatie schendt.

Uit het voorgaande kunnen we ook vaststellen dat de verwerende partij niet met de vereiste voorzorg gehandeld heeft.”

2.1.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In het bestreden inreisverbod worden duidelijk de determinerende motieven in rechte en in feite vermeld. Verzoeker wordt zo een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en hij geen uitvoering heeft gegeven aan een vroegere beslissing tot verwijdering, meer bepaald het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 7 december 2021 werd afgegeven. Verweerder heeft verder toegelicht waarom hij een inreisverbod met een duur van drie jaar in de specifieke omstandigheden van verzoeker gerechtvaardigd en proportioneel acht. Hij heeft hierbij uiteengezet welke gegevens hij in aanmerking nam en gewezen op het belang dat hij hecht aan de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Hij benadrukte zo dat verzoeker niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden. Hij lichtte toe dat verzoeker op 13 april 2025 op heterdaad werd betrapt op feiten van verkoop van verdovende middelen en dat, gezien de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verder merkte verweerder op dat verzoeker heeft verklaard een vriendin in België te hebben, maar hieromtrent geen verdere verduidelijking heeft gegeven. Hij stelde overigens vast dat er geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie werd ingediend. Verweerder motiveerde nog dat verzoeker tevens heeft verklaard drie kinderen in België te hebben. Opnieuw wordt opgemerkt dat verzoeker geen verdere verduidelijking heeft verstrekt. Verweerder haalde echter uit het administratief dossier dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gewezen op een minderjarige dochter die in België is geboren, maar wees erop dat deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Hij merkte verder op dat aangaande de twee overige kinderen geen informatie is te vinden in het administratief dossier van verzoeker. Hij motiveerde verder dat de aanwezigheid van een kind in België in geen geval de tijdelijke terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst verhindert, om daar de nodige stappen te zetten om zijn verblijf in regel te stellen. Verzoeker wist immers van zijn eigen precaire verblijfssituatie. Verweerder betwistte op zich niet dat de beslissing een impact kan hebben op de minderjarige kinderen, maar benadrukte dat zij niet voor lange tijd dienen te zijn gescheiden van verzoeker. Hij wees er immers op dat verzoeker in het land van herkomst een aanvraag tot gezinshereniging kan indienen en dat hij in de tussentijd nauw contact met zijn kinderen kan onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Verweerder motiveerde ook dat de kinderen verzoeker eventueel kunnen bezoeken in zijn land van herkomst. Hij wees er nog op dat er geen ernstige hinderpalen voorliggen die beletten dat de kinderen – al dan niet tijdelijk – bij verzoeker in zijn land van herkomst of elders kunnen verblijven. Ten slotte merkte hij op dat verzoeker niet aangeeft medische problemen te hebben. In de gegeven omstandigheden motiveerde verweerder dat het bestreden inreisverbod niet in strijd is met de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De motivering van de bestreden beslissing verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.1.2. In de mate dat verzoeker overgaat tot een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld

en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.3. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de volgende relevante bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarvan toepassing wordt gemaakt in het bestreden inreisverbod:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”

2.1.4. In casu betwist verzoeker niet dat hem in de verwijderingsmaatregel waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat geen termijn voor vrijwillige terugkeer werd toegestaan en dat hij ook naliel gevolg te geven aan een vroegere beslissing tot verwijdering. Hij weerlegt met zijn uiteenzetting van het middel bijgevolg niet dat er een dubbele grond was om hem een inreisverbod op te leggen. In deze gevallen voorziet de wet in beginsel ook dat een inreisverbod moet worden opgelegd (*“gaat gepaard”*).

2.1.5. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod vervolgens te worden bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Uit de voorgaande bespreking van de formele motiveringsplicht blijkt reeds dat verweerder aan de hand van de specifieke omstandigheden van verzoekers situatie heeft gemotiveerd waarom hij een inreis-verbod voor drie jaar oplegt. Hierbij werd rekening gehouden met redenen van immigratiecontrole en van openbare orde en verzoekers gezinsbelangen.

In zoverre verzoeker uit deze motivering afleidt dat het inreisverbod is gebaseerd op de schending van de openbare orde, moet worden genuanceerd dat het bestreden inreisverbod op zich werd opgelegd omdat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel. Het wordt niet opgelegd omdat verzoeker een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of met toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Wel hield verweerder bij het bepalen van de duur van het inreisverbod op 3 jaar rekening met het gegeven dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op het verkopen van verdovende middelen, als één van de specifieke omstandigheden die zijn situatie kenmerkt en die volgens hem pleit voor het opleggen van de maximumduur van het inreisverbod die mogelijk is in de gevallen van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat, inzake de duur van het inreisverbod van 3 jaar, reeds kon worden verwezen naar de feiten van verkoop van verdovende middelen. Hij geeft zo aan dat hij voor de *“kwestieuze”* feiten nog niet werd veroordeeld. Hij wijst op het vermoeden van onschuld en betoogt dat in de huidige stand van het onderzoek verweerder nog niet op definitieve wijze kon besluiten dat hij de openbare orde heeft geschaad. Aldus is er volgens hem geen sprake van een correcte motivering en heeft verweerder niet met de vereiste redelijkheid gehandeld en heeft hij evenmin de nodige voorzorg in acht genomen.

De Raad benadrukt echter dat het vermoeden van onschuld er niet aan in de weg staat dat verweerder op grond van een eigen onderzoek reeds een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een

strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Gelet op de concrete vaststellingen in het politieverlag dat is opgenomen in het administratief dossier, kon verweerder er rekening mee houden dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op het verkopen van verdovende middelen. Verzoeker betwist deze feiten trouwens niet. Het loutere gegeven dat hij nog niet strafrechtelijk werd veroordeeld voor deze feiten maakt niet dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of voorbarig werd genomen of dat in deze beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden.

2.1.6. Rekening houdend met wat voorafgaat, toont verzoeker met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder bij het opleggen van het bestreden inreisverbod de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel heeft miskend.

2.1.7. Het eerste middel, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Hij verwoordt zijn tweede middel als volgt:

“Verzoeker in casu is de vader van drie kinderen die gemachtigd zijn tot verblijf van onbepaalde duur in het Rijk. Uit het vonnis van de familierechtbank van Antwerpen dd. 26.04.2022 blijkt dat verzoeker omgangsrecht heeft met zijn minderjarige dochter.

Een inreisverbod van drie jaar zorgt voor een scheiding tussen verzoeker en zijn kinderen die niet gedwongen kunnen worden om het land te verlaten

De bepaling van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens verbiedt elke inmenging van de Staat in het gezinsleven, behalve in gevallen waarin een dergelijke inmenging noodzakelijk is voor de openbare orde en de volksgezondheid.

Uit geen element blijkt dat deze inmenging noodzakelijk zou zijn.

Verzoeker verwijst bovendien naar de volgende arresten van de Raad van State:

“Art. 8 EVRM bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek op een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9 lid 3, vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel.

Overwegende dat verzoeker enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische staat niet bewijst dat één van bij art. 8 EVRM bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art. 9 lid 3, Vreemdelingenwet. (RvSt nr. 43.821, 13 juli 1993, Rev. Dr. Etr., 1994, 27)

In het arrest van 01 april 1996 besliste de Raad van State het volgende:

Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art; 8.1. EVRM wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art; 8.2 van hetzelfde verdrag. De vreemdelingenwet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd artikel 8 inhoudt, kan de uitvoering van de verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop artikel 9, lid 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's daaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwierpen. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en herstelbare verbreking van het contact tussen de verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen. (RvSt nr. 58.969, 1 april 1996, T. Vreemd. 1997, 29).”

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met drie kinderen, die legaal in België zouden verblijven. Hij wijst erop dat hij een omgangsrecht heeft met zijn oudste dochter en dat dit is vastgelegd in een vonnis van de familierechtbank van 26 april 2022. Een inreisverbod voor 3 jaar zou volgens hem tot gevolg hebben dat hij wordt gescheiden van zijn kinderen, die niet kunnen worden gedwongen om België te verlaten. Hij betoogt dat er geen elementen voorliggen die maken dat de inmenging in zijn gezinsleven noodzakelijk is.

Opdat verzoeker zich met goed gevolg kan beroepen op een miskenning van zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven komt het hem in de eerste plaats toe een concreet gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. In dit verband moet de Raad echter vaststellen dat verzoeker weliswaar voorhoudt vader te zijn van drie kinderen, maar hij enkel zijn vaderschap over één minderjarig kind in België kan aantonen. Voor de andere twee kinderen geeft hij aan dat hij bezig zou zijn geweest met hun erkenning toen hij werd opgepakt, maar hij kan hiervan geen enkel (begin van) bewijs voorleggen, net zomin als dat hij ook maar enig concreet bewijs kan voorleggen van banden die hij zou hebben met deze kinderen die hij zou willen erkennen. Ook wat het kind betreft waarvan hij wel aantoonde de vader te zijn, kan hij trouwens geen enkel concreet bewijs voorleggen dat hij recent nog banden onderhoudt met dit kind. Hij legt weliswaar een vonnis van de familierechtbank van Antwerpen van 26 april 2022 voor waaruit blijkt dat hij gezamenlijk ouderlijk gezag heeft over dit kind en waarbij een omgangsregeling met en onderhoudsbijdrage voor dit kind werden bekrachtigd, maar hij toont op geen enkele wijze aan dat hij recent dit omgangsrecht met zijn kind nog uitoefende of nog onderhouds-bijdragen betaalde. De Raad heeft er aldus het raden naar in welke mate er actueel nog sprake is van een werkelijk beleefd gezinsleven met zijn kind(eren). Verzoeker laat na in dit verband de nodige overtuigingsstukken voor te leggen, zoals van hem zou mogen worden verwacht.

Alleszins wordt in het bestreden inreisverbod ook overgegaan tot een verdere beoordeling en belangen-afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, voor zover verzoeker alsnog meerdere minderjarige kinderen heeft in België en/of een gezinsleven moet worden aangenomen.

Verweerder geeft vooreerst aan dat verzoeker verwijst naar drie kinderen, zonder al te veel verduidelijking over hun identiteit en zijn band met deze kinderen. Hij stelt vast dat verzoeker in een eerdere verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verwees naar zijn in België geboren dochter, maar deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Hij oordeelt dat in alle redelijkheid van verzoeker kan worden verwacht dat hij tijdelijk terugkeert naar zijn land van herkomst, om vanuit dit land de nodige stappen te zetten om zijn verblijf in regel te stellen. Hij benadrukt ook dat verzoeker zijn preciaire verblijfssituatie niet kon ontkennen. Hij betwist hierbij niet dat dit een impact kan hebben op de legaal in België verblijvende minderjarige kinderen, maar stelt dat verzoeker via de moderne communicatiemiddelen nauw contact met deze kinderen kan onderhouden en de kinderen hem eventueel ook kunnen bezoeken in Nigeria of een ander land waar zij samen kunnen verblijven. Volgens verweerder is er geen sprake van ernstige hinderpalen die beletten dat de kinderen – al dan niet tijdelijk – bij verzoeker in het land van herkomst kunnen verblijven.

In zijn eerdere beslissing van 11 april 2024 inzake verzoekers aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet deed verweerder bovendien reeds de volgende vaststellingen: *“De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van betrokkene en zijn dochter niet in die mate dat er sprake zou zijn van een ernstig of onherstelbaar nadeel. Uit de bijlage 26quater (dd. 15.12.2021) blijkt daarenboven: “De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 22.10.2021 (...) Betrokkene stelde drie kinderen te hebben met twee verschillende vrouwen. Met [P.J.] kreeg hij een tweeling: [O.P.] en [D.] [“xx.xx.2021]. Hij weet niet waar de tweeling momenteel verblijft, hij heeft hen sinds 2016 niet meer gezien, ze woonden in het verleden in Brussel. Met [E.A.] kreeg hij een dochter, [I.V.] [“xx.xx.2016], zij woonde in Antwerpen maar hij heeft haar reeds twee jaar niet meer gezien.” Volledigheidshalve merken we op dat hoewel betrokkene een begin van bewijs voorlegt van effectieve banden met zijn minderjarige dochter (met name het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg dd. 26.04.2022, bewijzen van betaalde onderhoudsbijdrage, enkele foto's met zijn dochter en bewijs van aankoop van een spelcomputer), er uit het administratief dossier (en zoals blijkt uit voorgaande) duidelijk blijkt dat er verschillende periodes waren waarin betrokkene volledig gescheiden leefde van zijn dochter en waarvoor geen enkel bewijs van effectieve banden wordt voorgelegd. Bovendien blijkt hieruit dat betrokkene en zijn dochter perfect in staat zijn om tijdelijk gescheiden te zijn van elkaar. Dit element verhindert een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst dan ook niet. Verder dient opgemerkt te worden dat in onderhavige aanvraag geen vermelding wordt gemaakt van de twee andere kinderen van wie hij beweerde vader te zijn op het moment van zijn VIB.”* Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zoals verweerder terecht aangeeft, is de situatie van verzoeker deze van een vreemdeling die zich in onregelmatig verblijf in België bevond. Het betreft dus duidelijk de situatie van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt, zodat het bestreden inreisverbod op zich geen inmenging in enig gezinsleven vormt en er dus geen onderzoek moet worden gevoerd overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Wel dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht op familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dus-danig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, uri e.a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Wat in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Indien kinderen betrokken zijn, zoals in casu, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat, in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun

aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Nu verzoeker op geen enkel ogenblik werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in België en zijn verblijfssituatie steeds precair was, wijst verweerder er volledig terecht op dat hij er zich vanaf het begin bewust van moest zijn geweest dat het door hem ingeroepen gezinsleven in dit land evenzeer precair was. Uit de reeds aangehaalde rechtspraak blijkt dat in deze situatie enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM aan de orde kan zijn. Verzoeker kan niet overtuigen dat hiervan in zijn situatie sprake is.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing geoordeeld dat het in geen geval disproportioneel is indien verzoeker tijdelijk wordt gescheiden van zijn kinderen, met name gedurende de tijd die nodig is om zich in regel te stellen met de immigratieregels. Een dergelijke tijdelijke scheiding is volgens verweerder in de voorliggende omstandigheden niet in strijd met artikel 8 van het EVRM. Verzoeker neemt nergens concreet de moeite om in te gaan op de voorziene motieven hieromtrent of het kennelijk onredelijk karakter ervan aan te tonen. Verzoeker betwist niet dat hij de mogelijkheid heeft om later op legale wijze terug te keren naar België, van zodra hij zich in regel heeft gesteld met de immigratieregels. Hij toont ook niet aan dat het kennelijk onredelijk is om een termijn van drie jaar nog als tijdelijk te beschouwen. Alleszins gaat verzoeker er ook aan voorbij dat hij vanuit zijn land van herkomst de opheffing van het inreisverbod kan vragen op grond van zijn recht op gezinsleven. Zoals verweerder aangaf, blijkt ook niet dat verzoeker vanuit zijn herkomstland via de moderne communicatiemiddelen geen nauw contact kan onderhouden met zijn kinderen in België en deze laatsten hem, bijvoorbeeld tijdens vakantieperiodes, niet af en toe kunnen bezoeken. Verzoeker gaat niet in op deze motieven en maakt zo bijgevolg niet concreet aannemelijk dat ter zake onoverkomelijke hinderpalen zouden bestaan. Het gegeven dat verzoeker een omgangsrecht heeft met zijn oudste kind, dat bestaat uit een zaterdagmiddag van 13 uur tot 19 uur in "*de onpare weken*", doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Verzoeker betwist nergens concreet de motivering in de bestreden beslissing dat de contacten tussen hem en zijn kind(eren) – voor zover hiervan actueel nog sprake is – ook op andere wijzen vorm kunnen krijgen en maakt niet aannemelijk dat zulks de belangen van zijn kinderen zou schaden. Voor wat betreft de overeengekomen onderhoudsbijdrage kan verzoeker trouwens ook vanuit het land van herkomst financieel instaan voor zijn kind(eren). Verzoeker toont niet aan dat inzake het hoger belang van de betrokken kinderen geen evenwichtige en redelijke beoordeling werd doorgevoerd die voldoende rekening houdt met hun belangen.

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat de vereiste uitzonderlijke omstandigheden voorhanden zijn om in zijn situatie een schending van artikel 8 van het EVRM te kunnen vaststellen. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker en zijn kinderen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt niet aangetoond.

De Raad stelt volledigheidshalve vast dat verzoeker zich niet beroept op een privéleven in België en dat hij alleszins nalaat om concreet aan te tonen dat hij duurzame sociale, economische of culturele banden met België heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend vijfen-twintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS